

Marina Cvetajeva versei

Szél, te szél

Szél, te szél, aki kisöpröd és
elsöpröd a nyomokat!
Te vörös madárként röpdösés,
átütsz kőhomlokokat.

Hosszúlábú eb, ki zabmező
dűlőútjain szalad.
- Szél, te szél, eszed elveszítő
csipkés rokolyák miatt!

Szél, te bíbor vész, a lázadás
első hírnöke te vagy, –
csélcsap szél, akasztófavirág, –
markomba szorítalak!

Garázdálkodtál már eleget
meredélyen, dúlt havon, –
te – a sálamba tekertelek,
csüngesz most a vállamon.

Véled mi a gáztetteidért
elszámolunk hamarost, –
szél, te bőrkabátos, barna szél,
vörös homlokcsillagos!

(1920. július)

Magdolna

A tíz parancsolat szénével
köztünk tíz máglya ég.
A rokon vér taszít – de nékem
idegen a tiéd.

Evangéliumod korában

A Holnap teljes gőzzel száguld
a peron mellett, s messzi eltűnt

a Múlt... Ó, áldott Istenem!

Uram! S verődöm füstgomolyba,
mint falba... (Hágcsóra teszem
a lábam - vagy már láb se volna,

se kéz?) Lázálombéli éj

lámpái versztoszlopokon...

Nem szerelem, nem szenvedély,
vonat vagy, véled utazom

az Öröklétbe...

(1923. október)

Ha nézek...

Ha nézek a szárnyra kelő levelekre,
 hogy szállnak alá, lepik utca követ,
 s hogy törli le őket a piktor ecsetje –
 így véglegesülhet a vásznon a kép –,

azt gondolom (ó, soha senki se vágyik
ölelni, simítani már fejemet),
lombcsúcson, ahol csak a rozsva virágzik,
levél vagyok én is – a fán feledett.

(1936. október)

*Baka István
fordításai*

Délmagyarország, 1991. december 14.

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Cvetajeva önkéntes halála](#) című oldalra